

La badia dels cors trencats

per Borja Moya Castillo

Em vaig desplomar a terra. Esgotat, clavant els genolls, ajudant-me amb les meues pròpies mans per no defallir, en el que semblava la badia d'una platja abandonada. Hi havia infinites pedres erosionades, també anomenades còdols, que dificultaven el nostre pas després d'una nit tancada, d'aquelles sense estels ni lluna. D'aquelles en les quals els poetes no saben a qui cantar.

Eren els primers minuts d'un nou dia. Les ombres s'anaven eixamplant, fugint lentament cap a l'interior dels camps. Encara així, la foscor dominava tot quant assolien els meus somnolents i fatigats ulls, tant, que per moments veritablement em vaig creure atrapat en un dels meus habituals i continus malsons.

Ella, llavors, ja s'havia assegut allà on la rissaga del mar assolia el seu zenit, per després tornar al seu origen, deixant rere seu un xiuxiueig agradable per a les oïdes, causat pel seu pas pels mateixos còdols. No li importava que el seu vestit, de lli blanc, folgat en els seus delicats i nivis turmells, s'estigués xopant.

—A la fi hem arribat. I en el moment idoni —es va limitar a dir.

Quan vaig haver recobrat l'alè, després d'hores i hores vagant en la total penombra i en el més absolut silenci per aquells boscos inhòspits, em vaig aixecar ranquejant fins que em vaig deixar caure al seu costat. Vaig aixecar la vista cap a l'horitzó, i vaig observar com l'astre, amb cert apetit, anava mastegant un cel de vel negre.

—Ara, escolta'm. Necessito saber el perquè de tot aquest viatge —vaig dir amb l'alè entretallat—. Fins i tot les abelles saben per què dansen amb les altres.

Ella va riure. La seua llarga cabellera s'agitava a cada ràfega d'aquella desconeguda brisa.

—Necessito saber si realment m'estimes, i que no ets com els altres. I per això, ha de ser abans que el sol abandoni l'horitzó i completi la seua circumferència. De no ser així, me n'aniré per sempre i mai, mai més, les nostres mans s'entrellaçaran. Com la primavera, que tocant la seua corneta atreu l'atenció de les flors i dels enamorats.

Estranyat, li vaig preguntar de nou el motiu de tot allò. Però ella, que seguia esbalaïda en l'alba, en la seua alba, amb les seues pupil·les tenyides gradualment de coure, va seguir dient que, per ella, estaria disposada a quedar-se amb mi per a tota l'eternitat, sempre i quan pogués agafar una de les pedres de la riba i tractés de llançar-la al mar fins fer-la rebotar sis vegades sobre la seua superfície.

Encara que vaig insistir, tractant d'esborrar-li aquella estúpidesa, ella no va accedir a detallar-me més sobre la seua inusual proposta. Deia que fins i tot si no ho intentava, ella igualment s'aixecaria i es perdria en el més profund dels boscos.

Desconec els motius que em van portar a seguir-li el joc. Potser el desconeixement, o la veritable païra que sentia si ella se'n anava del meu costat per sempre, ja que les seues paraules van sonar decidides, i no li tremolava la veu en la seua determinació. Quina altra opció em quedava si un esquinçament em travessava el pit tan sols d'imaginar-me aquella possible escena?

Em vaig reincorporar i vaig agafar una de les pedres que hi havia a la riba. En estirar el braç, per procedir al seu llançament, vaig observar que l'oceà semblava un mar de sang, producte dels rajos tan ataronjats com vermellors de l'alba, que li donaven aquest aspecte tan macabre com bell.

Va ser llavors, quan vaig llançar la primera pedra.

Un, dos, tres, quatre, cinc, *plof!*

—Has estat a prop, molt a prop —em va dir, ocultant mig rostre sota els seus propis braços.

De nou, vaig agafar una altra pedra i vaig repetir el procés.

Un, dos, tres, quatre, cinc, *plof!*

—Afanya't. El sol ja té mig cos fora —em va avisar amb veu suau.

La meua torbació i el meu nerviosisme varen anar en augment. Vaig agafar un grapat de pedres i una vegada i una altra vaig començar a llançar-les sense cap sentit. Més tard vaig provar a canviar d'angle, rotant lleugerament els còdols, buscant la seua superfície més llisa. En cert moment, fins i tot, vaig començar a notar una lleu estirada en els meus braços en augmentar la força de llançament, producte de la meua total desesperació. No obstant això, i molt al meu pesar, no aconseguia l'anhelat i joïós sisè salt.

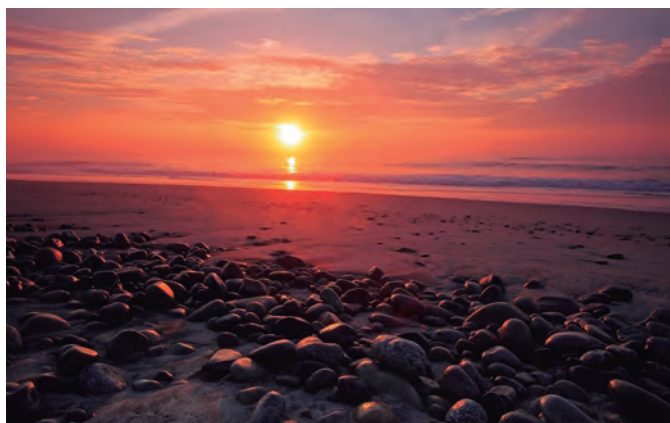
En aquell instant de torbació extrema, ella es va aixecar, molt lentament. Es va tirar el pèl embullat i cobert de sal cap al seu pit, i va començar a teixir una trena.

—Queden segons perquè surti completament el sol —va dir, centrant les seues petites pupil·les en els primers flocs que subjectava—. Just quan acabi de fer aquesta trena. Havent dit això, els còdols que vaig llançar a continuació no van traspasar ni tan sols més enllà del metre. Morien al tercer salt, i alguns d'ells es van enfonsar ràpidament en el segon. Desencaixat i nerviós per perdre-la per sempre, em vaig dirigir desesperat cap a ella.

—Per favor, no te'n vagis. Digue'm... Digue'm què puc fer perquè et quedis al meu costat!

Ella, que seguia el seu curs, em va mirar amb els ulls molt oberts i amb les cel·les enterament arquejades i, sota un tímid somriure, em va murmurar:

—Hi ha un objecte que pot, no només arribar al sisè, sinó més enllà.

Notava que el sol, a aquella distància, estava retornant a la naturalesa el seu color original; el verd als arbres, el blau al cel... Encara que molt feble, sentia que la seua llum m'abrasava la pell.

—Digue'm quin objecte és, que jo el llançaré tan fort que impactarà contra el mateix sol.

Ella va mirar una vegada més el seu benvolgut horitzó, i em va fer electrificar el borbollament de certa enveja de la forma tan àgil com fàcil, amb la qual atreïa la seua atenció. Va observar que aquest ja havia revelat tres quartes parts i la seua total circumferència era qüestió de segons.

—El cor.

—Com dius?

—El teu cor —va repetir.

Davant la meua evident cara desencaixada i pàl·lida, notant els primers símptomes de febre per deshidratació i fred, ella, amb la meitat de la seua trena polidament entrellaçada, va continuar:

—Els cors dels veritables amants són purs i lleus. No pesen més enllà d'un simple gra de sorra. En canvi, els falsos i desconfiats d'esperit, es podreixen amb la seua pròpia mentida i engany, que els cobreixen d'una viscosa i ennegrida capa.

—Però... tu m'estàs demanant que...

Ella va fer una ganyota de disgust, molt subtil, gairebé imperceptible a l'ull humà. Va descansar la vista en els humits còdols als seus peus.

—No et molestis. Ja sabia jo que no m'estimaves de veritat, i que eres com tots els altres. Són tot xerrameques —va sospirar tan fort que el terra va tremolar sota els seus peus—; el teu cor pesa massa, i la gravetat amb prou feines ha de fer esforç. Menteixes. Menteixes amb la mateixa celebritat que la terra engoleix els seus morts.

No sé quin estímul em va portar a fer-ho. Segurament una mescla de tot. El mar gairebé havia parit el sol, la trena arribava a la seua fi, a no ser de tres voltes més, i en la cara de la meua estimada es dibuixava l'adéu etern.

Vaig accedir per complet, fora de mi. Tant, que no vaig recordar les paraules exactes que vaig pronunciar. Crec recordar que amb algunes d'elles vaig exigir que m'arrenqués d'arrel el cor. Amb unes altres, li oferí el meu amor incondicional.

Va esbossar un altre somriure lleuger, buit d'equipatge. Va teixir l'últim bri i, de sobte, va enfonsar la seua mà en el meu pit. Vaig notar la mateixa sensació d'una estaca de gel per fora, però que al mateix temps em cremava les meues entranyes per dins, mentre sentia fondre els meus pulmons.

Em va extirpar el cor, i me'l mostrà a l'altura dels meus ulls. El pobre s'estava ofegant per la humitat que portava

l'aire, afilat i salat del propi mar, escopint al mateix temps sang a borbolls. Escampant groselles per onsevilla en aquell vestit que li vaig regalar el dia que ens vam donar el primer petó.

—Ràpid. Llança'l abans que sigui massa tard.

Me'l va col·locar en una de les meues tremoloses mans. Vaig percebre que encara bategava, i la seua tebiesa i color de l'encara món dels vius anava, a poc a poc, submergint-se en l'estany inert i gelat de l'inframón.

La vista, ennuvolada i maldestra. Les meues últimes energies s'extingien veloçment amb el pas dels segons. Les cames, febles i vidrioses; servint de llit a aquell abocament de sang espessa i negra; llepat, amb cert plaure, per l'envit desganat i monòton de les ones del mar.

En la meua última temptativa, vaig llançar el meu cor cap a l'horitzó, al moment just que el sol se suspenia solitari en aquell cel d'un blau desgastat.

Un,

Dos,

Tres,

Quatre,

Cinc,

Sis,

Set, vuit, nou, deu, onze, dotze...

Els genolls em pesaven una tona, així que es van esfondrar entre els còdols, mentre agonitzava per uns segons més de vida.

Ella, en veure que el meu cor es perdia per sempre dins el mar, es va desfer del seu vestit de lli. Va revelar el seu cos nu i es va obrir pas al mar, contornejant-se entre els quatre vents mentre amb un dit semblava entretenir-se amb la seua nova trena.

Vaig voler cridar-la. Primer per obtenir una resposta de la meua gesta i, segon, per preguntar-li el perquè i l'origen d'aquella actitud tan estranya d'endinsar-se dins el mar. Però les forces s'havien esvaït per complet. Vaig percebre el desganat i ranquejat alè de la mort acostant-se darrere la meua esquena.

Es va capbussar dins l'aigua. Immediatament va reaparèixer, mostrant el seu pit a la llum del sol.

I, de seguida, em vaig adonar de què era el que realment estava passant.

El mar seguia amb el mateix color i tint de la sang. I, des de la llunyania, vaig comprovar com, incomprensiblement, desenes de còdols ballaven sobre la seua superfície, acostant-se progressivament a la riba, cap a la meua direcció.

Llavors, vaig baixar la vista al terra, en el moment que sabia perfectament que seria el meu últim moviment.

I allà, amb la claredat de la llum del nou dia, sense ombres que poguessin disfressar la realitat de la nit, em vaig veure envoltat, no de centenars, sinó de milers i milers de cors solitaris, encallats de naufragis atroços, ennegrits i endurits pel pas del temps.

Després d'aquesta visió terrible, vaig exhalar el meu últim sospir.

Els insectes dels voltants van acudir ràpidament a la irresistible i dolça olor de mort que emanava de l'orifici del meu pit.

Cornetes i clarinets. El banquet acaba de ser inaugurat. Un nou dia acabava de néixer, a la badia dels cors trencats.

BORJA MOYA CASTILLO ■